

มะไฟ

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Baccaurea ramiflora* Lour.

ชื่อพื้นเมือง มะไฟป่า (นครราชสีมา); แซ่เครือแซ่ (กะเหรี่ยง – แม่ฮ่องสอน); ฝะยั่ว (เขมร – สุรินทร์); มะไฟ (ทั่วไป); ส้มไฟ (ภาคใต้); ห้มกั๋ง (เพชรบูรณ์)

ชื่อวงศ์ EUPHORBIACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น มะไฟเป็นไม้ต้นขนาดกลาง สูงถึง 15 เมตร ไม่ผลัดใบ เปลือกต้นสีน้ำตาลอ่อนปนเทา เปลือกแตกเป็นร่องตื้น เรือนยอดเป็นพุ่มกลม ใบ ใบเดี่ยว เรียงเวียนสลับ รูปใบหอกแกมรูปขอบขนาน ปลายใบเรียวแหลม ขอบใบเรียบหรือหยักเป็นติ่งแหลม ผิวใบเกลี้ยง ท้องใบสีจางกว่าหลังใบ

ดอก ดอกออกเป็นช่อสั้นๆ ตามลำต้นและกิ่ง กลีบดอกสีเหลืองหรือชมพูอมเหลือง ดอกมีขนาดเล็ก กลิ่นหอมอ่อนๆ ออกดอกเดือนธันวาคม – กุมภาพันธ์

ผล ผลกลม เปลือกอวบน้ำ ผลอ่อนสีเขียว ผลแก่สีเหลือง เมล็ดค่อนข้างแบน หนึ่งผลมี 1 – 3 เมล็ด เนื้อหุ้มเมล็ดฉ่ำน้ำ มีเยื่อสีชมพูห่อหุ้ม ออกผลเดือนมีนาคม – พฤษภาคม

แหล่งที่พบ ป่าดิบแล้ง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดจัด ขึ้นได้ดีในดินร่วนซุย และมีความชื้น ปานกลาง

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ฤดูฝน

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ผลสุก รับประทานสดเป็นผลไม้

รสเปรี้ยวหวาน

การขยายพันธุ์ เพาะเมล็ดหรือตอนกิ่ง